

sygn. akt II K 465/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Koninie, II Wydział Karny w K. w składzie:

Przewodniczący: SSR Iwona Mazanka – Smogór

Protokolant : st. sekr. sąd. Monika Grązik

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniach: 11 lipca oraz 07 grudnia 2016 roku sprawy z oskarżenia Prokuratury Rejonowej w Koninie przeciwko

Z. M., s. A. i H. zd. K., urodzonemu (...) w K., zam. S. 94B

oskarżonemu o to, że:

w dniu 05 lutego 2016 r. o godz. 12:25 w miejscowości S., gm. R. prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny marki C. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu

to jest o czyn z art. 178a § 1 kk

I. Na podstawie art. 66 § 1 i 2 kk i art. 67 § 1 kk warunkowo umarza postępowanie karne wobec **Z. M.** za to, że w dniu 05 lutego 2016 r. o godz. 12:25 w miejscowości S., gm. R. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest za przestępstwo z art. 178a § 1 kk, na okres 1 (jednego) roku próby.

II. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 7 kk orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 800 (osiemset) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

III. Na podstawie art. 67 § 3 kk w zw. z art. 39 pkt 3 kk orzeka wobec oskarżonego zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B na okres 1 (jednego) roku.

IV. Na podstawie art. 63 § 4 kk na poczet orzeczonego w punkcie III środka karnego zalicza oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 lutego 2016 roku.

V. Na podstawie art. 627 kpk i art. 1 i 7 ustawy z dnia 23.06.1973r. „o opłatach w sprawach karnych” (Dz. U. z 1983r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe oraz opłatę w kwocie 100 (sto) złotych.

Iwona Mazanka – Smogór

sygn. akt II K 465/16

UZASADNIENIE

W dniu 5 lutego 2016 roku Z. M. przebywał na swojej posesji w miejscowości S., gdzie malował drzwi garażowe. Pracę tę wykonywał przez około 3 godziny, w zamkniętym pomieszczeniu, używając farb chlorokauczukowych. Farby te są bardzo gęste, dlatego też wymagają użycia dużej ilości rozpuszczalników. W związku z tym, oskarżony odczuwał negatywne, związane z tym skutki w postaci słodkości w ustach, braku apetytu. Aby złagodzić te skutki, oskarżony popijał piwo i podczas wykonywanej pracy wypił pół litra tego alkoholu. Malując drzwi, Z. M. wykorzystywał taśmę

oklejającą. Był przekonany, że posiada wystarczający zapas tej taśmy, jednak okazało się, że taśmy brakło. W związku z tym, oskarżony był zmuszony udać się do sklepu, który znajduje się około 300 metrów od miejsca jego zamieszkania. Mimo spożytego alkoholu, nie zdecydował się, aby udać się tam pieszo. Zależało mu bowiem na czasie albowiem pistolet za pomocą, którego malował drzwi, wypełniony był szybko zasychająca farbą. W związku z powyższym, oskarżony wsiadł do samochodu marki C. (...) nr rej. (...) i udał się do sklepu. Droga, którą się poruszał jest drogą o niewielkim natężeniu ruchu. Gdy zatrzymał samochód pod sklepem, podjechał do niego radiowóz, z którym wcześniej się mijał. Funkcjonariusz K. K. - P. D. poprosił oskarżonego do radiowozu celem przeprowadzenia rutynowej kontroli drogowej. Tu oskarżony został poddany badaniom stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym alkosensor 074 379, które w I badaniu o godz. 12.27 wykazało zawartość 0,31 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 12:43 – 0,29 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Oskarżony do protokołu badania podał, że około godziny 10-tej wypił 0,5 litra piwa. W rozmowie z funkcjonariuszem policji wskazał także na przyczyny, z jakich wsiadł za kierownicę samochodu mimo wcześniej wypitego alkoholu, zaznaczając, że przejechał krótki odcinek drogi.

Kolejne badanie stanu trzeźwości oskarżonego przeprowadzono o godz. 13:10. Wówczas to oskarżonego poddano badaniu urządzeniem Alkometr, które wykazało zawartość 0,24 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu. Badanie powtórzono o godz. 13:12 z wynikiem 0,24 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

W związku z ujawnieniem stanu nietrzeźwości u oskarżonego, funkcjonariusz Policji zatrzymał od niego dokument prawa jazdy nr (...). Po wykonaniu czynności oskarżony został zwolniony do domu.

Z. M. ma 46 lat. Zamieszkuje w S.. Na jego utrzymaniu pozostaje dwoje dzieci w wieku 15 i 17 lat. Oskarżony posiada wykształcenie zawodowe, z zawodu jest ślusarzem - spawaczem. Jest zatrudniony w firmie (...) – surowce i z tego tytułu uzyskuje dochód w kwocie 3000 zł miesięcznie. Oskarżony figuruje jako płatnik podatku rolnego i od nieruchomości na terenie gminy R.. Zobowiązany jest do płacenia podatku rolnego z gruntów o powierzchni 0,2444 ha fizycznych tj. 0, (...) przeliczeniowych i od nieruchomości.

Oskarżony nie był dotychczas karany za przestępstwa. Nie figuruje także w ewidencji kierowców naruszających przepisu ruchu drogowego. Uprawnienia do kierowania pojazdami mechanicznymi posiada od 24 lat.

Z. M. cieszy się bardzo dobrą opinią zarówno w miejscu zamieszkania, jak i w miejscu pracy.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- wyjaśnień oskarżonego (k. 80-81)

- zeznań świadka P. D. (k 94)

- dokumentów w postaci: notatki urzędowej (k. 1 w zw. z k 94v), protokołów z przebiegu badań stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym (k. 2, 3 w zw. z k 94v), świadectw wzorcowania (k. 4, 5 w zw. z k 94v), informacji z systemu teleinformatycznego ministra właściwego do spraw finansów publicznych (k. 19-20, 52-54 w zw. z k 94 v), informacji Wójta Gminy R. (k. 25 w zw. z k 94v), danych o karalności (k. 17, k 82 w zw. z k 94v), informacji o wpisach w ewidencji kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego (k. 18 w zw. z k 94 v), fotografii (k 75-79 w zw. z k 94v), notatki urzędowej z przeprowadzonego wywiadu środowiskowego (k 84 w zw. z k 94v), opinii (k 90-91 w zw. z k 94v), referencji (k 92 w zw. z k 94v),

Oskarżony przyznał się do zarzucanego mu czynu i przedstawił okoliczności, w jakich doszło do jego popełnienia. Wyjaśnienia oskarżonego zostały uznane przez Sąd za w pełni wiarygodne. Były one bowiem spójne, logiczne i konsekwentne. W dużej części znalazły także potwierdzenie w zeznaniach świadka P. D.. Podkreślić przy tym należy, że zebrany w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie przeczył wersji podanej przez oskarżonego, a w szczególności - że kierując pojazdem mechanicznym w stanie nietrzeźwości przejechał niewielki odcinek drogi. Wyniki badań na zawartość alkoholu potwierdziły, że ilość alkoholu wypitego przez oskarżonego nie była znaczna. Jeśli chodzi natomiast o podane przez oskarżonego okoliczności, które jego zdaniem miały istotny wpływ na stężenie alkoholu w

jego organizmie, zdaniem Sądu, nie należało przeceniać tych okoliczności w ramach rozważań nad odpowiedzialnością oskarżonego za zarzucany mu czyn. Dlatego też, Sąd uznał za zbędne posiłkowanie się w tym zakresie specjalistyczną wiedzą biegłych. Podkreślić bowiem należy, że oskarżony zdawał sobie sprawę z tego, w jakich warunkach wykonywał pracę i spożywał alkohol, już podczas pracy odczuwał negatywne związane z tym skutki. W takich okolicznościach tym bardziej powinien zaniechać kierowania pojazdem.

Wątpliwości co do ich wiarygodności nie budziły także zeznania **P. D.**. Ograniczona przydatność dowodowa tych zeznań wynikała jedynie z faktu, że zostały złożone po upływie 10 miesięcy od zdarzenia, w związku z czym świadek nie pamiętał wszystkich szczegółów kontroli drogowej przeprowadzonej wobec oskarżonego. Potwierdził jednak to, co wynikało z wyjaśnień oskarżonego, to jest, że przejechał on niewielki odcinek drogi oraz podaną przez niego wersję co do okoliczności, w jakich zdecydował się na jazdę samochodem. Z zeznań P. D. wynikało także, że oskarżony poruszał się po drodze o niewielkim natężeniu ruchu.

Dokonując analizy tych zeznań, Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek okoliczności, które budziłyby wątpliwości co do ich wiarygodności. Należy podkreślić, że świadek jako osoba obca oskarżonemu, a zatem nie zainteresowana w wyniku niniejszego postępowania, nie miał powodów, aby jakiegokolwiek okoliczności przedstawić w sposób nieprawdziwy.

Wartość dowodowa dokumentów zebranych w sprawie nie budziła w ocenie Sądu żadnych wątpliwości, w szczególności nie była kwestionowana przez żadną ze stron, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy nie postawił żadnych wątpliwości co do tego, że oskarżony Z. M., zachowaniem swoim polegającym na tym, że w dniu 05 lutego 2016 r. o godz. 12:25 w miejscowości S., gm. R. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, wypełnił znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 1 k.k.

Jak wskazano wyżej, fakt kierowania przez oskarżonego pojazdem mechanicznym nie budził wątpliwości na podstawie zebranego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a w szczególności złożonych w toku postępowania wyjaśnień oskarżonego. Nie budziło także wątpliwości, że kierując pojazdem oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości. Na ten stan wskazywały wyniki przeprowadzonych wobec niego badań na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Wprawdzie oskarżony wskazywał, że na stężenie alkoholu w jego organizmie miały wpływ także warunki, w jakich wykonując prace malarskie spożywał alkohol, jednak, jak wskazano w ramach analizy jego wyjaśnień, kwestia ta nie mogła mieć wpływu na jego odpowiedzialność za zarzucany mu czyn i została potraktowana marginalnie w ramach rozważań dotyczących strony przedmiotowej i podmiotowej zarzucanego oskarżonemu czynu.

Z uwagi na podmiotowe jak i przedmiotowe okoliczności popełnienia przestępstwa, w szczególności stopień stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, stopień winy i społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wyższy niż znikomy.

Na tle ustalonego stanu faktycznego nie budzi wątpliwości wina oskarżonego, który jako osoba dorosła, w pełni poczytalna, był świadom bezprawności swego zachowania. Oskarżony miał możliwość podjęcia decyzji o zachowaniu zgodnym z prawem, jednak z możliwości tej nie skorzystał.

Mając na uwadze powyższe Sąd uznał, iż wina oskarżonego nie budzi wątpliwości, przy czym ocena okoliczności ustalonych w niniejszej sprawie doprowadziła Sąd do przekonania, iż w stosunku do oskarżonego należało zastosować instytucję warunkowego umorzenia postępowania.

Zgodnie z treścią art. 66 § 1 k.k. Sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia

uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

W ocenie Sądu wina oskarżonego oraz społeczna szkodliwość jego czynu nie są znaczne. Wskazują na to okoliczności, w jakich doszło do popełnienia czynu oraz ustalone wyniki badań stanu trzeźwości. Wśród tych okoliczności Sąd uwzględnił stężenie alkoholu w organizmie oskarżonego, które nieznacznie przekroczyło wartość decydującą o kwalifikacji jego czynu jako przestępstwa. Nie uszło także uwadze Sądu, że stężenie to miało tendencję malejącą. Ponad to w takim stanie oskarżony przejechał niewielki odcinek drogi, poruszając się po drodze o niewielkim natężeniu ruchu.

Postawa oskarżonego, który wyraził żal z powodu tego co się stało oraz który jest osobą dotychczas niekaraną, uzasadnia przypuszczenie, że pomimo warunkowego umorzenia postępowania będzie on przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni ponownie przestępstwa. Należy podkreślić, że oskarżony mimo, iż od wielu lat posiada prawo jazdy nie figuruje w rejestrze kierowców naruszających przepisy ruchu drogowego. Cieszy się on bardzo dobrą opinią zarówno w miejscu zamieszkania, jak i w miejscu pracy.

Decyzja Sądu o warunkowym umorzeniu postępowania nie jest przy tym wyrazem pobłażliwości wobec tego sprawcy, ale ma w polu widzenia rodzaj czynu jakiego się dopuścił, okoliczności jego popełnienia oraz stopień jego społecznej szkodliwości.

W ocenie Sądu wystarczającym, z punktu widzenia oddziaływania wychowawczego oraz dla weryfikacji postawionej wobec oskarżonego pozytywnej prognozy kryminologicznej, okresem próby będzie okres jednego roku, za czym w szczególności przemawia uprzednia niekaralność i tryb życia oskarżonego.

Zgodnie z treścią art. 67 § 3 k.k. umarzając warunkowo postępowanie karne, Sąd może orzec świadczenie pieniężne wymienione w art. 39 pkt. 7 k.k. lub zakaz prowadzenia pojazdów, wymieniony w art. 39 pkt. 3 k.k., do lat 2.

W pkt. II wyroku, na podstawie wskazanych tam przepisów, Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 800,- zł. Wskazana kwota leży, w ocenie Sądu, w zasięgu możliwości finansowych i zarobkowych oskarżonego. Jednocześnie ma na celu wzmocnienie dolegliwości związanych z faktem popełnienia przestępstwa i przeciwdziałać będzie błędnemu przekonaniu, iż w związku z warunkowym umorzeniem postępowania karnego sprawca nie odczuje żadnych dolegliwości.

W ocenie Sądu względy wychowawcze przemawiały za orzeczeniem wobec oskarżonego także zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, do kierowania którymi uprawnia prawo jazdy kategorii B na okres 1 roku (pkt. III wyroku). Zważywszy na czyn, którego oskarżony się dopuścił środek ten będzie spełniał bowiem rolę wychowawczą oddziałując w kierunku wzmacniania i stabilizacji właściwej postawy wobec wartości i dóbr chronionych prawem. Jednocześnie, w oparciu o przepisy wskazane w pkt. IV wyroku na poczet stosowania środka karnego Sąd zaliczył oskarżonemu okres zatrzymania prawa jazdy. W ocenie Sądu orzeczenie wobec oskarżonego środka karnego było niezbędne, bowiem prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości powoduje poważne zagrożenie, zarówno dla osoby prowadzącej pojazd jak i dla innych osób. Należy przy tym podkreślić, że kierowanie każdym pojazdem wymaga pełnej sprawności psychomotorycznej - czujności, napięcia uwagi, zdolności do natychmiastowego prawidłowego reagowania na powstające sytuacje na drodze. Tymczasem - jak dowiodły liczne badania - nawet małe ilości alkoholu w organizmie człowieka powodują istotne zaburzenia percepcji i uwagi, upośledzenie koordynacji ruchów, osłabienie ostrości wzroku, zwężenie pola widzenia i akomodacji. Do tego dochodzi odhamowanie psychiczne, spotęgowanie reakcji popędowych, osłabienie samokrytycyzmu i poczucia odpowiedzialności oraz większa skłonność do ryzyka. Nagminność tego rodzaju zachowań oraz to, że bardzo często jazda w stanie nietrzeźwości kończy się tragicznymi skutkami w postaci wypadków powodujących śmierć i kalectwo ludzi, w tym dzieci, zobowiązuje więc do tego by osoby nie przestrzegające zasad bezpieczeństwa, zagrażające bezpieczeństwu w ruchu, czy to z braku wyobraźni czy z braku poczucia odpowiedzialności, z ruchu tego wyłączyć. Jest to bowiem najskuteczniejszy sposób wzmocnienia bezpieczeństwa na drogach, zmuszenia naruszających zasady bezpieczeństwa do ich przestrzegania w przyszłości

oraz przekonania wszystkich uczestników ruchu o potrzebie bezwzględnego podporządkowania się ustanowionym zasadom ruchu.

Warunkowe umorzenie niniejszego postępowania, które w istocie polega na warunkowym odstąpieniu od stosowania wobec sprawcy środków represji karnej z jednoczesnym zastąpieniem ich środkami oddziaływania wychowawczego i pociąga za sobą definitywną rezygnację ze skazywania i karania, jeżeli w okresie ustalonej próby nie da swym zachowaniem się podstawy do podjęcia postępowania karnego, będzie – zdaniem Sądu – w stosunku do oskarżonego tym środkiem oddziaływania wychowawczego, który będzie zdolny zapewnić jego poprawę oraz wpłynąć dodatnio na przestrzeganie przez niego porządku prawnego bez potrzeby wymierzania kary. Zważywszy zaś na uprzedni tryb życia oskarżonego, zastosowaniu tej instytucji nie sprzeciwia się, w ocenie Sądu, także wzgląd na zaspokojenie społecznego poczucia sprawiedliwości i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Orzeczenie o kosztach znajduje podstawę prawną w przepisach wskazanych w punkcie V wyroku. Orzekając w tym zakresie, Sąd miał na uwadze sytuację materialną oskarżonego, w tym – wysokość osiągniętych przez niego dochodów.

Iwona Mazanka-Smogór

Sygn. akt II Ka 87/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Koninie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSO Karol Skocki

Protokolant: st. sekr. sąd. Irena Bąk

przy udziale J. Ś. Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Koninie

po rozpoznaniu w dniu 28 kwietnia 2017 r.

sprawy Z. M.

oskarżonego o czyn art. 178a § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Koninie

z dnia 12 grudnia 2016 r. sygn. akt II K 465/16

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że wysokość orzeczonego w punkcie II świadczenia pieniężnego podwyższa do kwoty 3000 (trzech tysięcy) złotych.
2. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok w pozostałej części.
3. Kosztami procesu obciąża Skarb Państwa.

K. S.

Sygn. akt II Ka 87/17

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Koninie wyrokiem z dnia 12 grudnia 2016 r. w sprawie II K 465/16 na podstawie art. 66 § 1 i 2 k.k. i art. 67 § 1 k.k. warunkowo umorzył postępowanie karne wobec Z. M. o to, że w dniu 5 lutego 2016 r. o godz. 12,25 w miejscowości S., gm. R. kierował w ruchu lądowym samochodem osobowym marki C. (...) nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy zawartości 0,31 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, to jest za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. na okres 1 roku próby oraz na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 7 k.k. orzekł wobec niego świadczenie pieniężne w wysokości 800 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Ponadto na podstawie art. 67 § 3 k.k. w zw. z art. 39 pkt 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego zakaz kierowania pojazdami mechanicznymi kategorii B na okres 1 roku zaliczając na poczet tego środka karnego okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 5 lutego 2016 roku.

Wyrok ten zaskarżył prokurator w całości na niekorzyść oskarżonego, który - zarzucając mu błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przyjęcie, że wina i społeczna szkodliwość zarzucanego oskarżonemu czynu nie są znaczne oraz że istnieje co do oskarżonego pozytywna prognoza kryminologiczna, co w konsekwencji doprowadziło do warunkowego umorzenia postępowania karnego, podczas gdy prawidłowa analiza zgromadzonego materiału dowodowego oraz okoliczności popełnienia przestępstwa oceniane we wzajemnym ze sobą powiązaniu prowadzą do przeciwnego wniosku – wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja prokuratora okazała się słuszna jedynie co do zasady, jej wniesienie umożliwiło bowiem Sądowi Okręgowemu zmianę wyroku na niekorzyść oskarżonego w zakresie surowości środka karnego, świadczenia pieniężnego orzeczonego w pkt. II tegoż wyroku.

Przeprowadzając kontrolę instancyjną przedmiotowej sprawy należało stwierdzić, że Sąd Rejonowy w sposób rzetelny i kompetentny zebrał materiał dowodowy, wnikliwie go rozważył, a stanowisko swoje – w zaskarżonym zakresie – wszechstronnie i wyczerpująco uzasadnił. Ustalenia faktyczne dokonane przez sąd I instancji mieszczą się w ramach swobodnej oceny dowodów i pozostają pod ochroną art. 7 k.p.k. Zostały one bowiem poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy całokształtu okoliczności sprawy, stanowiły wynik rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego oraz były logicznie i wyczerpująco, z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, uargumentowane w pisemnych motywach wyroku.

Sąd odwoławczy nie dopatrywał się w niniejszej sprawie tego rodzaju uchybień, które skutkowałyby koniecznością uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, o co wniósł prokurator we wniesionym na niekorzyść oskarżonego środku odwoławczym.

Odnosząc się do podniesionego zarzutu przywołać należy art. 66 § 1 k.k., zgodnie z którym sąd może warunkowo umorzyć postępowanie karne, jeżeli wina i społeczna szkodliwość czynu nie są znaczne, okoliczności jego popełnienia nie budzą wątpliwości, a postawa sprawcy niekaranego za przestępstwo umyślne, jego właściwości i warunki osobiste oraz dotychczasowy sposób życia uzasadniają przypuszczenie, że pomimo umorzenia postępowania będzie przestrzegał porządku prawnego, w szczególności nie popełni przestępstwa.

Z powyższego wynika zatem, że stopień winy oraz stopień społecznej szkodliwości czynu nie mogą być znaczne, co nie oznacza jednak wymogu ich nieznaczności czy też znikomości.

Należy mieć na względzie, iż kierowanie pojazdem mechanicznym po drodze publicznej w warunkach określonych w art. 178a § 1 k.k., a zatem w stanie nietrzeźwości, jest bez wątpienia zachowaniem społecznie szkodliwym. Nie każde zachowanie wypełniające znamiona z art. 178a § 1 k.k. jest jednakże tak samo społecznie szkodliwe – pod uwagę należy bowiem wziąć szereg czynników wynikających wprost z art. 115 § 2 k.k., a zatem: rodzaj i charakter naruszonego

dobrych prawnych, rozmiar szkody, sposób popełnienia czynu, okoliczności jego popełnienia, wagę naruszonych przez sprawcę obowiązków, postać zamiaru, motywację sprawcy, rodzaj naruszonych reguł ostrożności i stopień naruszenia owych reguł. W niniejszej sprawie sąd I instancji wziął wszystkie te czynniki pod uwagę i słusznie zauważył, iż stan nietrzeźwości u oskarżonego nie był szczególnie wysoki, ponieważ zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu wynosiła 0,31 mg/l.

Z. M. przejechał niewielki odcinek drogi i poruszał się po drodze o niewielkim natężeniu ruchu. Okoliczności, w których zdecydował się na jazdę samochodem do sklepu, aby uzupełnić materiały potrzebne do wykonywania czynności malowania drzwi mimo, że nie usprawiedliwiają jego działania, tłumaczą motywację w jego zachowaniu. Oczywiście popijając piwo, jak twierdził „dla zabicia smaku” winien uwzględnić jego działanie na organizm, a także złe samopoczucie związane z wdychaniem zapachu farby.

Należy także zauważyć, że oskarżony przyznał się do prowadzenia pojazdu w stanie nietrzeźwości, wyjaśnił okoliczności tego zdarzenia i żał z tego powodu. W orzecznictwie sądów wskazuje się, iż przyznanie się sprawcy do popełnienia przestępstwa należy oceniać jako jedną z najważniejszych – po czynnym żalu i przebaczeniu ofiary – okoliczność łagodzącą wymiar kary. Przyznanie bowiem sprawia, że cele postępowania zostają osiągnięte jeszcze przed wydaniem wyroku (wyr. SA w Krakowie z 24.06.2009 r., sygn. akt II AKa 116/09, KZS 2009/7-8/56). Oczywiście w okolicznościach, w których nastąpiło zatrzymanie oskarżonego i badanie jego stanu trzeźwości okoliczności tej nie można przeceniać.

Pamiętać jednak należy, że celem każdego postępowania karnego jest przede wszystkim wdrożenie sprawcy przestępstwa do przestrzegania porządku prawnego oraz szeroko rozumiana prewencja szczególna i ogólna (kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa). Wydając sprawiedliwe orzeczenie sąd winien mieć na względzie wszystkie te cele łącznie i tak postąpił Sąd Rejonowy w rozpoznawanej sprawie. Cel zapobiegawczy i wychowawczy wobec oskarżonego zostanie osiągnięty poprzez wymiar środków karnych.

Słusznie Sąd Rejonowy orzekł zatem wobec Z. M. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych określonych w kategorii B prawa jazdy na okres 1 roku.

Odnosnie zaś świadczenia pieniężnego oskarżony winien dotkliwiej odczuć skutki swojego zachowania. Z tego też powodu Sąd Okręgowy w ramach apelacji na niekorzyść oskarżonego podwyższył wymiar świadczenia pieniężnego orzeczonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej. Kwota 3 000 zł jest adekwatna do możliwości zarobkowych i majątkowych oskarżonego i w sposób zdecydowany uzmysłowi nie tylko oskarżonemu, ale również innym osobom wchodzącym w konflikt z prawem o naganności i nieopłacalność tego typu zachowań.

Podkreślić należy za Sądem Rejonowym incydentalność zachowania się oskarżonego w jego dotychczas nienagannym życiu, o czym świadczą opinie załączone do akt sprawy w toku postępowania, a tym samym konieczność dania mu szansy zmiany postępowania bez konieczności ponoszenia, oprócz w/w, dodatkowych negatywnych skutków wynikających z wyroku.

Mając na względzie wszystkie przedstawione powyżej okoliczności, sąd odwoławczy – nie znajdując przy tym uchybień określonych w art. 439 k.p.k. lub art. 440 k.p.k., podlegających uwzględnieniu z urzędu i powodujących konieczność dalszej zmiany bądź uchylenia zaskarżonego rozstrzygnięcia – na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k. orzekł jak w wyroku.

O kosztach za postępowanie odwoławcze sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. obciążając nimi Skarb Państwa.

K. S.